

LAZAR GRUJIČ – BAČO - IN MEMORIAM

*10. 5. 1938 - 24. 2. 2025

V četrtek, dne 27. 2. 2025 ob 14. uri, smo se na pokopališču v Kranjski Gori za vedno poslovili od Lazarja Grujiča - Bačota, nekdanjega sodelavca in prijatelja ter člana: kluba upokojenih delavcev (KUD MNZ) MNZ Maks Perc – Jesenice, IPA Slovenija/RK Gorenjska in policijskega veteranskega društva (PVD) Sever – Gorenjska.

Lazar se je rodil dne 10. 5. 1938, v vasi Šimanovci, občina Pečince (op.: danes R. Srbija – avtonomna pokrajina Vojvodina). V letu 1960 je bil Lazar, kot miličnik iz takratne kadrovske kvote Zveznega sekretariata za notranje zadeve (ZSNZ) premeščen v Slovenijo in sicer na Postajo mejne milice Kranjska gora, na delovno mesto miličnika. Zaradi službenih potreb je bil kmalu nato za nekaj časa premeščen na Postajo mejne milice Korensko sedlo, po reorganizaciji milice v šestdesetih letih prejšnjega stoletja je sledila njegova premestitev nazaj na oddelek milice (OM) Kranjska gora, kjer je opravljal dela in naloge stalnega dežurnega. Nekaj let pred upokojitvijo pa je bil še zadnjič premeščen na Postajo mejne milice (PMM) Rateče, kjer je opravljal dela in naloge vodje izmene.

V zasebnem življenju sta si z ženo Boso ustvarila topel dom in družino in sicer se jima je rodila hči Violeta, ki jima je podarila dva vnuka, na svet pa je prijal tudi že pravnuk. Življenjska usoda je hotela, da sta Lazarju še za časa življenja umrli tako žena Bosa, kot hčerka Violeta. Kasneje že v zrelih letih pa je Lazar spoznal novo življenjsko ljubezen in sicer Vesno, s katero sta se poročila in slednja je vse do njegove smrti vzorno in vestno skrbela za ohranitev njegovega počutja in zdravja.

Povsod v enotah milice, kjer je bil Lazar zaposlen je bil med sodelavci cenjen in spoštovan. Zaradi njegovih delovnih izkušenj je bil pogosto tudi v vlogi mentorja mlajšim generacijam miličnikov, bil pa je tudi izvajalec zahtevnejših postopkov milice, ker se je glede na njegovo izkušnost pričakovalo, da jih bo uspešno rešil. Karakterno ga je odlikovala predvsem njegova človeškost, doslednost, predanost in strokovnost ter pripravljenost pomagati sodelavcem in občanom. V našem spominu bo Lazar ostal zapisan kot izjemen človek, miličnik in domoljub. Bil je človek, ki je v življenju vedno brezkompromisno sledil svojim vrednotam in prepričanjem v katera je verjel. Vedno znova je dokazoval, da lahko kot miličnik in državljani s svojimi dejanji in besedami vpliva na svet okoli sebe. O tem, da je Lazar svoj poklic opravljal predano in kot poslanstvo priča tudi vrsta prejetih priznanj slovenske milice za zasluge s področja varnosti, na katere je bil še posebej ponosen. Kljub upokojitvi pred letom 1991 je aktivno sodeloval in nudil svojo pomoč pri izvajanju aktivnosti med osamosvojitveno vojno 1991.

Njegovo tretje življenjsko obdobje je minevalo mirno in spokojno v bivalnem okolju, kjer je bil cenjen in spoštovan. Veliko časa je posvetil svojim vnukoma, katerima je privzgojil marsikatero življenjsko veščino. V veliki meri je tudi ohranjal je pristne stike s prijatelji in znanci ter bivšimi sodelavci.

Vzporedno se je Lazar včlanil tudi v KUD MNZ Maks Perc – Jesenice in IPA Slovenija/RK Gorenjska ter PVD Sever – Gorenjska, kjer je vsa leta članstva sodeloval po svojih močeh in za svoj prispevek prejel tudi priznanje in sicer SREBRNI ZNAK OSAMOSVOJITVE (2001).

Čeprav je v zadnjih letih bolezen korenito zarezala v njegovo usodo se je z njo spopadal pogumno in neustrašno. Na žalost se je Lazarju težka bolezen vedno bolj slabšala, kar je botrovalo njegovemu mnogo prezgodnjemu odhodu.

Dejstvo je, da se največkrat prepozno zavemo vsake zamujene priložnosti, ko bi si lahko iskreno in spontano izmenjali misli in besede pozornosti, ter si skupaj polepšali dan. Vsaka smrt drage osebe nas namreč opozori, da živimo prehitro, največkrat drug mimo drugega. Na koncu niso leta življenja, ki štejejo, ampak dejstvo, koliko življenja je bilo vtkanega v teh letih. Lazar je svoje življenje, kot človek, nedvomno živel polno. Še enkrat.....Bačo, hvala ti za vse, za vedno boš ostal v zgodovinskem spominu slovenskega naroda in tudi naših spominih.

Vsem njegovim domačim in sorodnikom ter vsem, ki ste ga spoštovali in cenili njegovo domoljubje, požrtvovalnost, delavnost, znanje, strokovnost in izkušnje ter se veselili srečanja z njim in so vas bogatile njegove preproste misli, naše iskreno in najgloblje sožalje.

Vir/avtor: Damjan Renko